

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26.04.2006, sp. zn. 25 Cdo 755/2006, ECLI:CZ:NS:2006:25.CDO.755.2006.1

Číslo: 67/2008

Právní věta:

Proti usnesení odvolacího soudu, jímž bylo změněno usnesení soudu prvního stupně o návrhu na zrušení rozsudku pro zmeškání tak, že se rozsudek pro zmeškání zrušuje, není dovolání přípustné.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 26.04.2006

Spisová značka: 25 Cdo 755/2006

Číslo rozhodnutí: 67

Číslo sešitu: 7

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Dovolání (přípustnost)

Předpisy:

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

M ě s t s k ý s o u d v P r a z e usnesením ze dne 16. 12. 2004 zamítl podle § 153b odst. 4 o. s. ř. návrh žalovaného na zrušení rozsudku pro zmeškání Městského soudu v Praze ze dne 13. 10. 2004, kterým byla žalovanému uložena povinnost zaplatit žalobci částku 718 393 Kč, a rozhodl o náhradě nákladů řízení.

K odvolání žalovaného V r c h n í s o u d v P r a z e usnesením ze dne 14. 7. 2005, ve znění opravného usnesení ze dne 10. 10. 2005, usnesení soudu prvního stupně změnil tak, že se shora označený rozsudek pro zmeškání zrušuje.

Proti usnesení odvolacího soudu podal žalobce dovolání, jehož přípustnost s odkazem na [R 38/1998](#) dovozuje z § 237 odst. 1 písm. a) o. s. ř. Dovolání podává z důvodů, že řízení je postiženo vadou, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci (§ 241a odst. 2 písm. a/ o. s. ř.), rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení (§ 241a odst. 2 písm. b/ o. s. ř.) a vychází ze skutkového zjištění, které nemá podle obsahu spisu v podstatné části oporu v provedeném dokazování (§ 241a odst. 3 o. s. ř.). Dovolatel namítá, že odvolací soud nesprávně akceptoval omluvu žalovaného k prvnímu jednání před soudem prvního stupně, za relevantní považoval důkazy a skutečnosti, přestože byly uplatněny v rozporu s § 153b odst. 4 a § 205a o. s. ř. až v odvolacím řízení, a nesprávně vyložil ustanovení § 153b odst. 4 o. s. ř. Navrhl, aby dovolací soud zrušil rozhodnutí

odvolacího soudu a vrátil mu věc k dalšímu řízení.

N e j v y š š í s o u d jako soud dovolací (§ 10a o. s. ř.) dospěl k závěru, že dovolání směřuje proti rozhodnutí, proti němuž tento mimořádný opravný prostředek není přípustný. Dovolání proto odmítl.

Z odůvodnění:

Podle ustanovení § 237 odst. 1 o. s. ř. je dovolání přípustné proti rozsudku odvolacího soudu a proti usnesení odvolacího soudu, jimiž bylo změněno rozhodnutí soudu prvního stupně ve věci samé (písm. a/), jimiž bylo potvrzeno rozhodnutí soudu prvního stupně, kterým soud prvního stupně rozhodl ve věci samé jinak než v dřívějším rozsudku (usnesení) proto, že byl vázán právním názorem odvolacího soudu, který dřívější rozhodnutí zrušil (písm. b/), jimiž bylo potvrzeno rozhodnutí soudu prvního stupně, jestliže dovolání není přípustné podle ustanovení písmena b) a dovolací soud dospěje k závěru, že napadené rozhodnutí má ve věci samé po právní stránce zásadní význam (písm. c/).

Podle ustanovení § 238 odst. 1 o. s. ř. je dovolání přípustné proti usnesení odvolacího soudu, jímž bylo potvrzeno nebo změněno usnesení soudu prvního stupně, kterým bylo rozhodnuto

- a) o žalobě na obnovu řízení,
- b) o zamítnutí návrhu na změnu rozhodnutí (§ 235h odst. 1, věta druhá).

Podle ustanovení § 238a odst. 1 o. s. ř. je dovolání přípustné proti usnesení odvolacího soudu, jímž bylo potvrzeno nebo změněno usnesení soudu prvního stupně, kterým bylo rozhodnuto

- a) ve věci konkursu a vyrovnání,
- b) o žalobě pro zmatečnost,
- c) o návrhu na nařízení výkonu rozhodnutí,
- d) ve věci zastavení výkonu rozhodnutí,
- e) ve věci udělení příklepu ve výkonu rozhodnutí,
- f) o rozvrhu rozdělované podstaty ve výkonu rozhodnutí,
- g) o povinnostech vydražitele uvedeného v § 336m odst. 2 (§ 336n) a v § 338za odst. 2.

Podle ustanovení § 239 odst. 1 o. s. ř. je dovolání přípustné proti usnesení odvolacího soudu, jímž bylo

- a) rozhodnutí soudu prvního stupně zrušeno a řízení zastaveno, popřípadě věc byla postoupena orgánu, do jehož pravomoci náleží,
- b) v průběhu odvolacího řízení rozhodnuto o tom, kdo je procesním nástupcem účastníka, o zastavení řízení podle § 107 odst. 5, o vstupu do řízení na místo dosavadního účastníka (§ 107a), o přistoupení dalšího účastníka (§ 92 odst. 1) a o záměně účastníka (§ 92 odst. 2).

Podle ustanovení § 239 odst. 2 o. s. ř. je dovolání rovněž přípustné proti usnesení odvolacího soudu, kterým bylo

- a) potvrzeno usnesení soudu prvního stupně o zastavení řízení podle § 104 odst. 1,

b) potvrzeno nebo změněno usnesení soudu prvního stupně, jímž bylo rozhodnuto o tom, kdo je procesním nástupcem účastníka, o zastavení řízení podle § 107 odst. 5, o vstupu do řízení na místo dosavadního účastníka (§ 107a), o přistoupení dalšího účastníka (§ 92 odst. 1) a o záměně účastníka (§ 92 odst. 2).

Podle ustanovení § 239 odst. 3 o. s. ř. je dovolání též přípustné proti usnesení odvolacího soudu, kterým bylo potvrzeno usnesení soudu prvního stupně o odmítnutí návrhu (žaloby); to neplatí, jestliže byl odmítnut návrh na předběžné opatření (§ 75a).

V posuzovaném případě žalobce dovoláním napadá usnesení odvolacího soudu, jímž bylo změněno usnesení soudu prvního stupně tak, že se rozsudek pro zmeškání zrušuje.

Přípustnost dovolání podle ustanovení § 237 o. s. ř. není dána, a to již proto, že usnesením odvolacího soudu nebylo změněno usnesení soudu prvního stupně, kterým bylo rozhodnuto ve věci samé. Věcí samou se totiž rozumí věc, která je tím předmětem, pro něž se řízení vede. V řízení, v němž má být rozhodnut spor o právo mezi účastníky, kteří stojí proti sobě v postavení žalobce a žalovaného, je věcí samou nárok uplatněný žalobou, o němž má být v příslušném řízení věcně rozhodnuto (srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 2. 12. 1997, sp. zn. [2 Cdon 774/97](#), publikované pod č. 61 ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek, ročník 1998). Rozhodnutí o návrhu na zrušení rozsudku pro zmeškání se opírá o závěr, zda jsou pro zrušení splněny zákonné podmínky, uvedené v procesních ustanoveních. Takové rozhodnutí je rozhodnutím procesního charakteru, které věcně neřeší práva a povinnosti účastníků uplatněná žalobou, a není tedy rozhodnutím o věci samé, a ani usnesení odvolacího soudu, jímž je potvrzeno či změněno usnesení soudu prvního stupně o návrhu na zrušení rozsudku pro zmeškání, není rozhodnutím ve věci samé. V daném případě se proto při zkoumání přípustnosti dovolání neuplatní právní názor vyslovený v rozhodnutí NS ČR ze dne 25. 9. 1997, sp. zn. [2 Cdon 877/96](#), publikovaném pod č. 38 ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek, ročník 1998, na něž dovolatel poukazuje a které se týká přípustnosti dovolání proti rozhodnutí odvolacího soudu, jímž byl zrušen rozsudek pro zmeškání, vydaný soudem prvního stupně. Na rozdíl od rozhodnutí o návrhu na zrušení rozsudku pro zmeškání je totiž samotný rozsudek pro zmeškání rozhodnutím ve věci samé.

Dovolání není přípustné podle ustanovení § 238 a § 238a o. s. ř., protože usnesením soudu prvního stupně nebylo rozhodnuto ve věcech v uvedených ustanoveních taxativně vyjmenovaných. Přípustnost dovolání nelze dovodit ani z ustanovení § 239 odst. 1, 2 a 3 o. s. ř., neboť nejde o případy v těchto ustanoveních uvedené.

Za této situace je nepochybné, že dovolání žalobce směřuje proti rozhodnutí, proti němuž není tento mimořádný opravný prostředek přípustný. Nejvyšší soud proto dovolání žalobce – aniž by se jím mohl dále zabývat – podle § 243b odst. 5 a § 218 písm. c) o. s. ř. odmítl.